ΕΚΘΕΣΗ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ
στην υπόθεση C-312/91 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Η ιταλική εισαγγελική αρχή (Procura della Republica du Tribunale di Milano), στο πλαίσιο ποινικών διώξεων κατά του Gaetano Lo Presti για τις παραβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2, σημείο 4, του νομοθετικού διατάγματος 746/83 και στα άρθρα 292 έως 295, στοιχείο γ', του προεδρικού διατάγματος 43/73 που διέπει την είσπραξη του ΦΠΑ, διέταξε με απόφαση της 3ης Ιουλίου 1991 την κατάσχεση 9 πλακών αλουμινίου βάρους 205 885 χλγ., που εισήγαγε η εταιρία Metalsa Srl από την Αυστρία, λόγω του ότι η εταιρία αυτή παρέλειψε να καταβάλει τον οφειλόμενο ΦΠΑ κατά την εισαγωγή. Στην ποινική αυτή διαδικασία που αφορά φοροδιαφυγή κατά την εισαγωγή από την Αυστρία, την κατάσχεση ακολουθεί δήμευση του εμπορεύματος αν η φοροδιαφυγή κατά την εισαγωγή επιβεβαιωθεί με την οριστική απόφαση.

Με απόφαση της 13ης Ιουλίου 1991, η εισαγγελική αρχή απέρριψε το αίτημα της Metalsa Srl για απόδοση του εμπορεύματος. Η Metalsa Srl υπέβαλε ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής με δικόγραφο που κατέθεσε στις 19 Ιουλίου 1991 στη γραμματεία του Giudice per le Indagini Preliminari (δικαστή των προκαταρκτικών ανακρίσεων) του Tribunale di Milano, και ζήτησε την άρση της κατασχέσεως, επικαλούμενη τον δυσανάλογο χαρακτήρα της κυρώσεως. Δεδομένου ότι η κύρωση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί όταν η παράβαση της ρυθμίσεως που διέπει την είσπραξη του ΦΠΑ διαπράττεται κατά τη μεταβίβαση αγαθών στο εσωτερικό της χώρας, η εν λόγω δυσαναλογία λαμβάνει τον χαρακτήρα εσωτερικού φορολογικού μέτρου ή πρακτικής που δημιουργεί διακρίσεις και απαγορεύεται από το άρθρο 18 της συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας. Η επιχείρηση επικαλείται σχετικά την ερμηνεία του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ που υιοθέτησε το Δικαστήριο με την απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988, 299/86, Drexl (Συλλογή 1988, σ. 1213), και τάσσεται υπέρ της μεταφοράς της στο πλαίσιο της προαναφερθείσας συμφωνίας ελευθέρων συναλλαγών. Η εισαγγελική αρχή αμφισβητεί την πιο πάνω επιχειρηματολογία και δεν δέχεται ότι η νομολογία αυτή μπορεί να είναι σημαντική για εισαγωγές από μη κοινοτικές χώρες.

2. Το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας που συνήφθη στις 22 Ιουλίου 1972 μεταξύ της ΕΟΚ και της Δημοκρατίας της Αυστρίας (κανονισμός (ΕΟΚ) 2836/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972, ΕΕ ειδ. έκδ. 11/003, σ. 3) ορίζει τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη απέχουν από κάθε μέτρο ή πρακτική εσωτερικής φορολογικής φύσεως, που εισάγει άμεσα ή έμμεσα διάκριση μεταξύ των προϊόντων του ενός συμβαλλομένου μέρους και των ομοίων προϊόντων καταγωγής του άλλου συμβαλλομένου μέρους.»

3. Ο Giudice per le Indagini Preliminari, θεωρώντας ότι η παρεμπίπτουσα διαδικασία που αφορούσε την κατάσχεση που πραγματοποιήθηκε σε βάρος της Metalsa Srl έθετε λεπτό ζήτημα ερμηνείας της συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ της ΕΟΚ και της Αυστρίας, ζήτησε, με διάταξη της 18ης Νοεμβρίου 1991, από το Δικαστήριο να απαντήσει, κατ' εφαρμογή του άρθρου

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

177 της Συνθήκης ΕΟΚ, στο ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΟΚ-Αυστρίας, συμβιβάζεται με το άρθρο 18 της Συνθήκης αυτής εθνική κανονιστική ρύθμιση που προβλέπει αυστηρότερες κυρώσεις για τις παραβάσεις των διατάξεων περί επιβολής ΦΠΑ κατά την εισαγωγή απ' ό,τι για τις παραβάσεις των διατάξεων περί ΦΠΑ λόγω μεταβιβάσεως αγαθών στο εσωτερικό της Χώρας, εφόσον η διαφοροποίηση αυτή είναι δυσανάλογη σε σχέση με την ανομοιότητα των δύο κατηγοριών παραβάσεων, αν μάλιστα ληφθεί υπόψη η λύση που δόθηκε σε ανάλογο ζήτημα, σε κοινοτικό επίπεδο, με την απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988 (υπόθεση *Drexl)* σχετικά με το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ»;

4. Η διάταξη περί παραπομπής πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Δεκεμβρίου 1991.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν:

— στις 3 Απριλίου 1992 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie-José Jonczy, νομική σύμβουλο, επικουρούμενη από τον Alexandre Carnelutti, δικηγόρο Παρισιού,

— στις 8 Απριλίου 1992 η Metalsa Srl, εκπροσωπούμενη από τον Bruno Brugia, δικηγόρο Μιλάνου,

— στις 14 Απριλίου 1992 η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Marcello Conti, avvocato dello Sato.

5. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων και ανέθεσε την εκδίκαση της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

6. Κατά την άποψη της *Επιτροπής,* στην παρούσα υπόθεση ανακύπτουν δύο προκαταρκτικά ερωτήματα:

Πρώτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι ο δικαστής που είναι επιφορτισμένος με τις προκαταρκτικές ανακρίσεις (Giudice per le indagini preliminari) αποτελεί χωρίς αμφιβολία δικαστική αρχή που μπορεί να υποβάλλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα. Αυτό προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου που αφορά την έννοια του δικαστηρίου κατά το άρθρο 177 (απόφαση της 30ής Ιουνίου 1966, 61/65, Vaassen-Göebbels (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 337)), τη φύση της διαδικασίας υπό το πρίσμα του εθνικού δικαίου (απόφαση της 21ης Μαρτίου 1972, 82/71, Sail s. p. a. (Racc. 1972, σ. 119) και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1986, 238/84, Röser (Συλλογή 1986, σ. 795)) και κυρίως τις προδικαστικές παραπομπές εκ μέρους των ιταλών pretori (απόφαση της 11ης Ιουνίου 1987, 14/86, Pretore di Salo κατά X (Συλλογή 1987, σ. 2545) και απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 228/87, Pretura unificata di Torino κατά X (Συλλογή 1988, σ. 5099)). Στην παρούσα υπόθεση, ο δικαστής της κύριας δίκης είναι δικαστικός λειτουργός και αντλεί την αρμοδιότητά του από τον νόμο· επιτελεί λειτούργημα με μόνιμο χαρακτήρα στο δικαστικό σύστημα· ανακρίνει τηρώντας την αρχή της αντιδικίας και εφαρμόζει το κρίσιμο κοινοτικό και εθνικό δίκαιο. Δεν έχει σημασία το γεγονός ότι η ανάκριση μπορεί να

καταλήξει σε θέση της υποθέσεως στο αρχείο και να μην οδηγήσει σε δίκη ούτε το ότι ο δικαστής ενεργεί, σε ορισμένες φάσεις της διαδικασίας, με την ιδιότητα του εισαγγελέα.

Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, της Συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας της 22ας Ιουλίου 1972 παρέχει στους ιδιώτες δικαιώματα που οφείλουν να διασφαλίζουν τα εθνικά δικαστήρια. Υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο, στην απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1982, 104/81, Kupferberg (Συλλογή 1982, σ. 3641), διαπίστωσε το άμεσο αποτέλεσμα ενός άρθρου της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών που συνήφθη μεταξύ της ΕΟΚ και της Πορτογαλίας, το κείμενο του οποίου ήταν πανομοιότυπο προς αυτό του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, του οποίου ζητείται η ερμηνεία.

7. Η *Επιτροπή* και η *Ιταλική Κυβέρνηση* υποστηρίζουν ότι το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, της Συμφωνίας της 22ας Ιουλίου 1972 που συνήφθη μεταξύ της ΕΟΚ και της Αυστρίας δεν μπορεί να ερμηνευθεί όπως το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ στην προπαρατεθείσα απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988, Drexl. Η νομολογία αυτή δεν μπορεί να μεταφερθεί στο πλαίσιο της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών. Επομένως, το γεγονός ότι η Ιταλία τιμωρεί με δήμευση τη μη καταβολή του ΦΠΑ κατά την εισαγωγή εμπορευμάτων προερχομένων από την Αυστρία, ενώ δεν προβλέπεται η ίδια κύρωση όταν η παράβαση αυτή αφορά εσωτερική συναλλαγή, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως μέτρο ή πρακτική φορολογικής φύσεως που εισάγει διακρίσεις κατά την έννοια του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, της Συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας.

Πράγματι, με την προαναφερθείσα απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988, Drexl, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η μη καταβολή του ΦΠΑ κατά την εισαγωγή αποτελούσε κατηγορία παραβάσεων διαφορετική από τη μη καταβολή του φόρου αυτού στην περίπτωση εσωτερικής συναλλαγής και ότι συνεπώς τα κράτη μέλη μπορούσαν να μη θεσπίσουν το ίδιο ακριβώς σύστημα κυρώσεων για τις δύο κατηγορίες παραβάσεων. Εντούτοις, το Δικαστήριο επισήμανε ότι η διαφορά μεταξύ των δύο συστημάτων δεν μπορεί να είναι δυσανάλογη και ότι μια τέτοια δυσαναλογία υπάρχει όταν σε περίπτωση παραβάσεως κατά την εισαγωγή προβλέπονται ποινές φυλακίσεως ή δημεύσεως του εμπορεύματος, ενώ στην περίπτωση της παραβάσεως των διατάξεων περί ΦΠΑ σχετικά με τις εσωτερικές συναλλαγές δεν προβλέπονται ή δεν επιβάλλονται γενικά ανάλογες κυρώσεις.

Εντούτοις, η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να μεταφερθεί στα με όμοιους όρους διατυπωμένα άρθρα των συμφωνιών ελευθέρων συναλλαγών. Το Δικαστήριο, στο θέμα της ερμηνείας των συμφωνιών ελευθέρων συναλλαγών που συνήψε η Κοινότητα, ακολούθησε τον ερμηνευτικό κανόνα που συνίσταται στο να λαμβάνεται υπόψη ο σκοπός μιας διατάξεως στο πλαίσιο του κανονιστικού συστήματος στο οποίο ανήκει. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η ενδεχόμενη ομοιότητα των όρων μιας διατάξεως της Συνθήκης ΕΟΚ και μιας διατάξεως συμφωνίας ελευθέρων συναλλαγών δεν αποτελεί επαρκή λόγο για να μεταφερθούν στο σύστημα της συμφωνίας αυτής τα συμπεράσματα που έχουν συναχθεί όσον αφορά την ερμηνεία στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΟΚ [απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 1982, 270/80, Polydor (Συλλογή 1982, σ. 329)]. Ομοίως, το Δικαστήριο απέκλεισε τη δυνατότητα επεκτάσεως των συμπερασμάτων που έχουν συναχθεί όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 55 της Συνθήκης ΕΟΚ σε μια διάταξη που απαγόρευε τις φορολογικές διακρίσεις στο πλαίσιο συμφωνίας ελευθέρων συναλλαγών, συγκεκριμένα στο άρθρο 21 της Συμφωνίας ΕΟΚ-Πορτογαλίας — που είναι διατυπωμένη όπως ακριβώς και το άρθρο 18 της Συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας (προαναφερθείσα απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1982, Kupferberg).

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι η Συνθήκη ΕΟΚ πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα των σκοπών και της δράσεως και της Κοινότητας, όπως καθορίζονται στα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης. Αντίθετα, μια διάταξη συμφωνίας ελευθέρων συναλλαγών πρέπει να ερμηνεύεται αποκλειστικά σε σχέση με τη διατύπωση και τον σκοπό που επιδιώκει στο πλαίσιο της συμφωνίας στην οποία εντάσσεται, μια τέτοια δε ερμηνεία είναι αναγκαστικά στενότερη και πιο περιορισμένη από αυτή της αντίστοιχης ή όμοιας διατάξεως της Συνθήκης ΕΟΚ. Το Δικαστήριο δέχθηκε ταυτότητα ερμηνείας μόνον εξαιρετικά στο πλαίσιο της συμφωνίας συνδέσεως της Ελλάδος με την Κοινότητα (απόφαση της 29ης Απριλίου 1982, 17/81 Pabst και Richarz KG (Συλλογή 1982, σ. 1331)), που είχε συναφθεί με την προοπτική της προσχωρήσεως. Εξάλλου, η νομολογία που αφορά την ερμηνεία της Συνθήκης ΕΟΚ υπό το πρίσμα των σκοπών της επιβεβαιώθηκε πρόσφατα με τη γνωμοδότηση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1991 (γνωμοδότηση 1/91, Συλλογή 1991, σ. I-6079). Στη γνωμοδότηση αυτή, το Δικαστήριο υπογραμμίζει τους ειδικούς σκοπούς της Συνθήκης ΕΟΚ για την επίτευξη οικονομικής ολοκληρώσεως, καθώς και τον κοινό σκοπό των κοινοτικών συνθηκών να συμβάλουν στην πρόοδο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως· το Δικαστήριο επισημαίνει επίσης ότι η Συνθήκη ΕΟΚ αποτελεί το αντίστοιχο του συνταγματικού χάρτη μιας κοινότητας δικαίου.

Η Συμφωνία Ελευθέρων Συναλλαγών ΕΟΚ-Αυστρίας επιδιώκει έναν σκοπό εντελώς διαφορετικό — και πολύ πιο περιορισμένο — από αυτόν της Συνθήκης ΕΟΚ, όπως συμπληρώθηκε με την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη του 1986. Αυτή η ριζική διαφορά αντικειμένου και σκοπού μεταξύ του συνόλου των κανόνων που διέπουν τις εσωτερικές σχέσεις της Κοινότητας και των κανόνων που αποσκοπούν στη ρύθμιση των εμπορικών σχέσεων με την Αυστρία πρέπει οπωσδήποτε να έχει αντίκτυπο στην ερμηνεία των διατάξεων που περιλαμβάνονται στα δύο σύνολα κανόνων. Κατά συνέπεια, τα συμπεράσματα της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 25ης Φεβρουαρίου 1988, Drexl, στα οποία οδήγησε μια συστηματική και τελολογική ερμηνεία της Συνθήκης ΕΟΚ, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να μεταφερθούν στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας.

Υπό τις συνθήκες αυτές, το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, της Συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας δεν μπορεί να επεκταθεί και στο σύστημα των κυρώσεων που προβλέπονται για την παράβαση των εθνικών διατάξεων φορολογικής φύσεως που διέπουν το ΦΠΑ. Οπωσδήποτε, σ' αυτό το πεδίο εφαρμογής πρέπει να περιληφθεί το σύνολο των μέτρων και πρακτικών που επηρεάζουν τον καθορισμό του φόρου καθώς και τις προϋποθέσεις και τις λεπτομέρειες εισπράξεώς του. Η πλαισίωση όμως των κατασταλτικών αρμοδιοτήτων των κρατών μελών ισχύει μόνον μεταξύ των μελών μιας Κοινότητας που αποσκοπεί στη δημιουργία ενιαίας αγοράς και Ενώσεως. Η διασταλτική ερμηνεία της αρχής της απαγορεύσεως των φορολογικών διακρίσεων είναι ερμηνεία που εφαρμόζεται στο εσωτερικό της Κοινότητας, και δεν μπορεί να μεταφερθεί σε μια απλή ζώνη ελευθέρων συναλλαγών.

Η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι, για την ερμηνεία και την εφαρμογή της απαγορεύσεως των φορολογικών διακρίσεων που προβλέπουν οι συμφωνίες ελευθέρων συναλλαγών, αποφασιστική σημασία έχει το οικονομικό αποτέλεσμα της πραγματικής διακρίσεως μεταξύ των προϊόντων των συμβαλλομένων μερών και όχι η απλή διαφορά της φορολογικής ρυθμίσεως που εφαρμόζεται. Στην παρούσα υπόθεση ελλείπει κάθε προϋπόθεση για την ύπαρξη πραγματικής διακρίσεως, δεδομένου ότι

πρόκειται για την τήρηση τελείως διαφορετικών φορολογικών διατάξεων, από τις οποίες οι μεν εφαρμόζονται μόνον στις εισαγωγές και οι δε μόνον στις εσωτερικές συναλλαγές. Ο ΦΠΑ κατά την εισαγωγή είναι φόρος που διαφέρει ριζικά από τον ΦΠΑ επί των μεταβιβάσεων στο εσωτερικό της χώρας και η σχετική ρύθμιση είναι επίσης τελείως διαφορετική. Δεν υπάρχει καμία ομοιογένεια μεταξύ των ουσιαστικών κανόνων που διέπουν τον ΦΠΑ στο εσωτερικό της χώρας και εκείνων που διέπουν τον ΦΠΑ κατά την εισαγωγή. Μια μηχανική εξομοίωση των αντιστοίχων κυρώσεων δεν θα είχε επομένως κανένα νόημα. Κατά συνέπεια, η μεγαλύτερη αυστηρότητα της καταστολής των παραβάσεων που αφορούν τον ΦΠΑ κατά την εισαγωγή δεν μπορεί να αποτελέσει διάκριση μεταξύ εθνικών προϊόντων και εισαγομένων προϊόντων κατά την έννοια που νοείται η διάκριση στο πλαίσιο της συμφωνίας ΕΟΚ-Αυστρίας.

8. Κατά την άποψη της *Metalsa Srl,* ο σκοπός και το πνεύμα της Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών ΕΟΚ-Αυστρίας της 22ας Ιουλίου 1972 είναι τέτοια, ώστε να καθίσταται εφαρμοστέα στην παρούσα υπόθεση η νομολογιακή αρχή της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 25ης Φεβρουαρίου 1988, Drexl· το ιταλικό ακυρωτικό δικαστήριο υιοθέτησε την αρχή αυτή σύμφωνα με την οποία, όταν πρόκειται για εμπορεύματα που προέρχονται από κράτος μέλος της Κοινότητας, η μη καταβολή του ΦΠΑ κατά την εισαγωγή συνιστά παράβαση της ποινικής νομοθεσίας μόνον αν η παράβαση της ρυθμίσεως που αφορά τις εισαγωγές δεν τιμωρείται αυστηρότερα, και κατά τρόπο δυσανάλογο, σε σχέση με την παράβαση της ρυθμίσεως που αφορά τον ΦΠΑ επί των μεταβιβάσεων αγαθών στο εσωτερικό της χώρας.

Το γράμμα του άρθρου 18 της Συμφωνίας επιβάλλει στα συμβαλλόμενα μέρη να απέχουν «από κάθε μέτρο ή πρακτική εσωτερικής φορολογικής φύσεως που εισάγει άμεσα ή έμμεσα διάκριση» μεταξύ των προϊόντων των μερών. Αφενός, είναι προφανές ότι η διάταξη αυτή είναι ανάλογη προς τη διάταξη του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ, πράγμα που φαίνεται να επιβάλει τα ίδια κριτήρια ερμηνείας. Αφετέρου, δεν είναι δυνατό να μη συμπεριληφθεί στις απαγορευμένες πρακτικές που εισάγουν διακρίσεις ένα στοιχείο τόσο σημαντικό και σοβαρό όπως οι ποινικές κυρώσεις.

Στην παρούσα υπόθεση πρόκειται ακριβώς για κυρώσεις οι οποίες απορρέουν από «μέτρο ή πρακτική εσωτερικής φορολογικής φύσεως»

που, στο μέτρο που συνεπάγεται διαφορετική μεταχείριση ως προς τις κυρώσεις που προβλέπονται σε περίπτωση παραβάσεως των διατάξεων περί ΦΠΑ επί των εσωτερικών μεταβιβάσεων και τις κυρώσεις που προβλέπονται για παραβάσεις που αφορούν τις εισαγωγές, θα οδηγούσε σε προφανή διάκριση μεταξύ της μη καταβολής του ΦΠΑ επί των εισαγωγών εμπορευμάτων που προέρχονται από κοινοτικές χώρες και της ίδιας παραβάσεως, όταν αυτή αφορά την εισαγωγή προϊόντων προερχομένων από την Αυστρία σε μια από τις χώρες αυτές.

Η Metalsa Srl υπογραμμίζει την παρατήρηση του αιτούντος δικαστηρίου σχετικά με το παράδοξο της ιδέας δύο διαφορετικών καθεστώτων κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, ενός για τις σχέσεις μεταξύ Ιταλίας και Αυστρίας, και ενός άλλου για τις σχέσεις μεταξύ Αυστρίας και των λοιπών χωρών της ΕΟΚ.

G. C. Rodríguez Iglesias
εισηγητής δικαστής